असितो देवलश्चैव नारदः पर्व्वतस्तथा । आत्रेयः कुण्डजठरो द्विजः कालघटस्तथा ।
वात्स्यः श्रुतश्रुवावृद्धौ जपस्वाध्यायशीलवान् । कोहलो देवशर्म्मा च मौद्गल्यः समसौरभः ।
एते चान्ये च बहवो ब्राह्मणा वेदपारगाः । सदस्यास्त्वाभवंस्तत्र सत्रे पारीक्षितस्य ह । २०५०
जुह्वत्स्वृत्विक्ष्वथ तदा सर्पसत्रे महाक्रतौ । अहयः प्रापतंस्तत्र घोराः प्राणिभयावहाः ।
वसामेदोवहाः कुल्या नागानां सम्प्रवर्त्तिताः । ववौ गन्धश्च तुमुलो दह्यतामनिशं तदा ।
पतताञ्चैव नागानां विष्ठितानां तथाऽम्बरे । अश्रूयतानिशं शब्दः पच्यतां चाग्निना भृशं ।
तक्षकस्तु स नागेन्द्रः पुरन्दरनिवेशनं । गतः श्रुत्वैव राजानं दीक्षितं जनमेजयं ।
ततः सर्व्वं यथावृत्तमाख्याय भुजगोत्तमः । अगच्छच्छरणं भीत आगस्कृत्वा पुरन्दरं । २०५५
तमिन्द्रः प्राह सुप्रीतो न तवास्तीह तक्षक । भयं नागेन्द्र तस्माद्वै सर्पसत्रात्कदाचन ।
प्रसादितो मया पूर्व्वं तवार्थाय पितामहः । तस्मात्तव भयं नास्ति व्येतु ते मानसो ज्वरः ।
॥ सौतिरुवाच ॥ एवमाश्वासितस्तेन ततः स भुजगोत्तमः । उवास भवने तस्मिन् शक्रस्य मुदितःसुखी ।
अजस्रं निपतत्स्वग्नौ नागेषु भृशदुःखितः । अल्पशेषपरीवारो वासुकिः पर्य्यतप्यत ।
कश्मलं चाविशद्घोरं वासुकिं पन्नगोत्तमं । स घूर्णमानहृदयो भगिनीमिदमब्रवीत् । २०६०
दह्यन्त्यङ्गानि मे भद्रे न दिशः प्रतिभान्ति च । सीदामीव च सम्मोहात्घूर्णतीवच मे मनः ।
दृष्टिर्भ्राम्यति मेऽतीव हृदयं दीर्य्यतीव च । पतिष्याम्यवशोऽद्याहं तस्मिन्दीप्ते विभावसौ ।
पारीक्षितस्य यज्ञोऽसौ वर्त्ततेऽस्मज्जिघांसया । व्यक्तं मयाऽपि गन्तव्यं प्रेतराजनिवेशनं ।
अयं स कालः संप्राप्तो यदर्थमसि मे स्वसः । जरत्कारौ मया दत्ता त्रायस्वास्मान्सबान्धवान् ।
आस्तीकः किल यज्ञं तं वर्त्तन्तं भुजगोत्तमे । प्रतिषेत्स्यति मां पूर्व्वं स्वयमाह पितामहः । २०६५
तद्वत्से ब्रूहि वत्सं त्वं कुमारं वृद्धसंमतं । ममाद्य त्वं सभृत्यस्य मोक्षार्थं वेदवित्तमं ।
इत्यादिपर्व्वणि सर्प्पसत्रे त्रिपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५३ ॥
॥ सौतिरुवाच ॥ तत आहूय पुत्रं स्वं जरत्कारुर्भुजङ्गमा । वासुकेर्नागराजस्य वचनादिदमब्रवीत् ।
अहं तव पितुः पुत्र भ्रात्रा दत्ता निमित्ततः । कालः सचायं सम्प्राप्तस्तत्कुरुष्व यथातथं ।
॥ आस्तीकउवाच ॥ किंनिमित्तं मम पितुर्दत्ता त्वं मातुलेन मे । तन्ममाचक्ष्व तत्त्वेन श्रुत्वा कर्त्ताऽस्मि तत्तथा ।
॥ सौतिरुवाच ॥ तत आचष्ट सा तस्मै बान्धवानां हितैषिणी । भगिनी नागराजस्य जरत्कारुरबिभ्रवा । २०७०
॥ जरत्कारुरुवाच ॥ पन्नगानामशेषाणां माता कद्रूरिति श्रुता । तया शप्ता रुषितया सुता यस्मान्निबोध तत् ।
उच्चैःश्रवाःसोऽश्वराजो यन्मिथ्या न कृतो मम । विनतार्थाय पणितं दासभावाय पुत्रकाः ।
जनमेजयस्य वो यज्ञे धक्ष्यत्यनिलसारथिः । तत्र पञ्चत्वमापन्नाः प्रेतलोकं गमिष्यथ ।
ताञ्च शप्तवतीं देवः साक्षाल्लोकपितामहः । एवमस्त्विति तद्वाक्यं प्रोवाचानुमुमोद च ।
वासुकिश्चापि तच्छ्रुत्वा पितामहवचस्तदा । अमृते मथिते तात देवाञ्छरणमीयिवान् । २०७५
सिद्धार्थाश्च सुराः सर्व्वे प्राप्यामृतमनुत्तमं । भ्रातरं मे पुरस्कृत्य पितामहमुपागमन् ।